

Mishnah Shekalim, chapter 1

משנה שקלים פרק א

(1) On the first of Adar [the court sends out messengers to all cities in Israel and] public proclamations are made regarding the payment of *shekalim* [used to purchase public offerings for the following month] and [to warn against the prohibitions and to uproot] *kilayim*. On the fifteenth of Adar they read the *Megillah* in walled cities [including those cities that were walled during the time of Yehoshua]. And [in preparation for the upcoming pilgrimage] they repair the roads, public squares [from the damage they sustained during the rainy season] and [they fix and refill] the ritual baths; and all public needs are attended to [these include: judging monetary, capital and corporal cases; the redemption of *arachin* vows (see Leviticus 27 where one pledges the value of lives), and sanctified items, the drinking of the suspected woman, the burning of the red cow, the boring of the ear of the hebrew servant who refuses to go free (see Exodus 21:5), the purification of lepers, and the

א באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. בתחמשה עשר בו קורין את המגלה בכרכין, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקואות המים, ועושין כל צרכי הרבים,

רבו עובדיה מברטנורא

א באחד באדר משמיעין על השקלים. בית דין שולחים בכל ערי ישראל ומכריזין שיביאו שקליהן. לפי שבאחד בניסן צריך להביא קרבנות צבור מתרומה חדשה, דכתיב (במדבר כח) זאת עולת חודש בחודש בחדשו לחדשי השנה, חדש והבא קרבן מתרומה חדשה, וילפינן חדשי השנה דהבא, מראשון הוא לכם לחדשי השנה (שמות יב), הלכך מקדימין שלשים יום דהיינו מאחד באדר להכריז שיביאו שקליהם: ועל הכלאים. מכריזין שימעטו הזרע האחר עד שלא ישאר בו רובע קב לסאה, כדתנן בפרק ב' דכלאים כל סאה שיש בו רובע קב ממין אחר ימעט. ורבותינו פירשו, דלאחר שגדלו הזרעים אפילו אחד באלף צריך לעקור הכל, דכל תרי מילי דכל חד לחודיה שרי ונאסרו על ידי תערובת לא שייך בהו בטול דדוקא כשמין אחר מעורב בשעת הזרע אין צריך כי אם למעט, דמדאורייתא חד בתרי בטיל ולא מקרי זרע כלאים, אלא מפני מראית העין בעלמא צריך למעט. אבל לאחר שגדלו לא שייך בהו בטול וצריך לעקור את הכל ולא ישייר אלא אחד מהמינים: בחמשה עשר בו קורין את המגילה בכרכין. המוקפין חומה מימות יהושע בן נון. אידי דבעי למתני דבחמשה עשר באדר שלחנות יושבין במדינה, תני נמי כל מה שהיו עושין בו ביום: ומתקנים את הדרכים ואת הרחובות. השווקים שנתקלקלו בגשמים בימות החורף, מתקנים אותם בשביל עולי רגלים. ואית דמפרשי בשביל הרוצחים המכים נפש בשגגה שיוכלו לנוס מפני אוגל הדם, כדכתיב (דברים יט) תכין לך הדרך: ואת מקואות המים. אם נתרבה בהן טיט מנקין אותן. ואם נחסר שיעורן ממשכינן להם מים שאובים ומשלימין אותן לכשיעור אם היה שם רוב ארבעים סאה מן הכשר: ועושין כל צרכי רבים. כגון דיני ממונות ודיני נפשות, ודיני מכות, ופדיית ערבים וחרמים והקדשות, והשקאת סוטה, ושריפת פרה, ורציעת עבד עברי, וטהרת מצורע, ושולחין לפתוח בורות של מים מכונסים כדי

opening up of the resevoirs]. The graves are marked [for the benefit of those keeping purity laws] and they also go out to inspect the fields [to make sure that the their warning of the first of the month] regarding [the uprooting of] *kilayim* [was heeded].

(2) Rabbi Yehudah said: At first they [the court agents] would uproot [the *kilayim*] and [in an effort to embarrass

the farmer] throw it before them, but subsequently [when the owners were pleased with this arrangement for not only were they spared the labor of uprooting but they were also able to use it as fodder and thus] when the transgressors increased they would uproot and throw it into the road to prevent its use as fodder]. [Finally when this too, did not work] they declared the whole [produce of such a] field ownerless.

(3) On the fifteenth of Adar the tables [of the money changers who would exchange foreign currency into half shekel pieces] were set up in the Province [i.e., Jerusalem]. On the twenty-fifth they [the money changers] sat at the Temple [indicating the urgency of paying the half shekel which was due before the first of Nissan]. From the time they sat at the Temple they would begin seizing collateral [of those who had not yet contributed]. From whom would they seize collateral? Levites and Israelites, converts and freed slaves, but [they would] not

רבנו עובדיה מברטנורא

שיהיו מצויין לעם לשתות מהן בימות החמה. דכל הנך צרכי רבים נינהו: ומציינין את הקברות. שלא יאהילו עליהם הכהנים ועושי טהרות. והציון הוא שממחים סיד ושופכים אותו סביב הקבר. ובימות הגשמים היה הסיד נימות, וצריך לחזור ולציינו: ויוצאים שלוחי בית דין: אף, על הכלאים. ואע"פ שכבר הכריזו עליה באחד באדר, לא היו סומכים על ההכרזה, דשמא לא עקרום בעלים. והיו הם יוצאים ועוקרים אותם: ב היו עוקרים ומשליכים לפניהם. לפני בעלי השדות כדי שיתביישו, והיו בעלי שדות שמחים שמנבשים להם שדותיהם ועוד שהיו נותנין אותן לפני בהמתן. התקינו שיהיו משליכין אותן בדרכים, ועדיין היו בעלי שדות שמחים שהיו מנכשים להן: התקינו שיהיו מפקירין כל השדה. דהפקר בית דין הפקר: ג במדינה. בירושלים. והיו מחליפין מחצית השקל לאנשים שמביאים כל אחד ממטבע מדינתו ואינו יודע כמה מהם יוצאים למחצית השקל: ישבו במקדש. לפי שהיה הזמן מתקרב היו יושבים במקדש כדי שימהרו להביא. ורמב"ם פירש, שכל ערי ישראל קרויין מדינה, ובעשרים וחמשה בו היו יושבין במקדש בירושלים: התחילו למשכן. מי שלא הביא

seize collateral from women [the verse states: "Each **man** giving to the Lord" (Exodus 30:12) thus exempting women], slaves [who are only subject to those commandments incumbent upon women] and minors [under twenty years of age]. A father who had previously paid the shekel on behalf of his minor son may no longer cease [paying the shekel on his behalf]. [Although priests are obligated to contribute the half shekel] we do not seize collateral from the priests for the sake of promoting peace [and showing them respect].

מְשַׁחֲרִים, אֲבָל לֹא גָּשִׁים וְעֶבְדִּים וְקִטְנִים. כָּל קָטָן שֶׁהִתְחִיל אָבִיו לְשַׁקֹּל עַל יָדוֹ, שׁוֹב אֵינּוּ פּוֹסֵק. וְאִין מְמַשְׁכְּנִין אֶת הַכֹּהֲנִים מִפְּנֵי דְרַכֵּי שְׁלוֹם: דְּ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵעִיד בֶּן בּוֹכְרֵי בִּבְנֵהּ, כָּל כֹּהֵן שֶׁשׁוֹקֵל אֵינּוּ חוֹטֵא. אָמַר לוֹ רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן יוֹכָאִי, לֹא כִּי, אֲלֵא כָּל כֹּהֵן שֶׁאֵינּוּ שׁוֹקֵל חוֹטֵא, אֲלֵא שֶׁהַכֹּהֲנִים דּוֹרְשִׁים מִקְרָא זֶה לְעֶצְמוֹ, (וּיקרא ו) וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן כְּלִיל תְּהִיָּה לֹא תֵאָכֵל, הוֹאִיל וְעֵמֶר וְשִׁתִּי

(4) Rabbi Yehudah said: Ben Buchri [maintains that priests are not obligated to contribute and] testified in Yavneh that any priest who gave the shekel has not sinned thereby. Said Rabbi Yohanan ben Zakkai to him: This is not so. Rather, a priest [is obligated and one] who did not give the shekel has sinned. But the priests expounded this verse [to indicate their exemption from giving the shekel] to their own benefit: "Every meal-offering of a priest must be completely burnt; it must not be eaten" (Leviticus 6:16) thus if the Omer, the two loaves and the

רבנו עובדיה מברטנורא

שקלו: את מי ממשכנין ליום. לאפוקי ממאן דאמר שאין ממשכנין את הלויים דכתיב (שמות ל) כל העובר על הפקודים מבן עשרים שנה ומעלה, ולויים לא היו נמנים מבן עשרים שנה: אבל לא נשים. ונתנו איש כופר נפשו (שם) כתיב, ולא אשה: ולא עבדים. דאין עבדים חייבין אלא במצות שנשים חייבות: וקטנים. אפילו הביא שתי שערות והוא פחות מבן עשרים: שוב אינו פוסק. אביו משהתחיל, ואם מת אביו הוא שוקל על ידי עצמו: ואין ממשכנין את הכהנים. ואף על פי שחייבין במחצית השקל: מפני דרכי שלום. לפי שעבודת הקרבנות עליהם חולקין להם כבוד וסומכים עליהם שלא יעכבו את שקליהם. וכי נמי יעכבו ולא יתנו, בית דין מתנה עליהם שיהיה להם חלף עבודתם כמו שנותנים מתרומת הלשכה לשאר עושי מלאכת הקודש כדמפרש לקמן: ד כל כהן ששוקל אינו חוטא. ואע"פ שאינו חייב לשקול, וסלקא דעתך אמינא אם שוקל נמצא קרבן צבור קרב משל יחיד, קא משמע לן דאינו חוטא לפי שהוא מוסר אותו מחצית השקל לצבור לגמרי, ולא חיישינן שמא לא יגמור למסרו יפה: כל כהן שאינו שוקל חוטא. וקרא דכל העובר על הפקודים, דריש ליה הכי, כל העובר בים סוף דהיינו כהנים לויים וישראלים שכולן עברו את הים, על הפקודים, בין אותן שנמנו לבדן בין אותן שנמנו עם ישראל, יתן תרומת ה'. ואע"ג דבפרשת אלה פקודי כתיב וכסף פקודי העדה מאת ככר וגו' לשש מאות אלף ושלוש אלפים וגו', ההוא בתרומת אדנים הוא דכתיב,

showbread are [bought] from our [from our shekel contributions] how can they be eaten [and since we eat them this proves that we are exempt from contributing, however this is not the case, for the verse is taking about where the priest is the exclusive contributor].

(5) Although it was said that no collateral is seized from women, slaves and minors, nevertheless, if they gave it [as a donation] we accept it from them. However, if a Gentile or a Kuti gave [the half shekel], we do not accept it from them. Nor do we accept from them the bird-offerings of the zav and zavah (see Leviticus 15:1 ff), the bird-offerings of women after childbirth (see Leviticus 12:2 ff), nor sin-offerings and guilt-offerings. But we do accept from them vow-offerings and freewill offerings. This is the general rule: All offerings which are made as vow-offerings or freewill offerings are accepted from them [this is deduced from the double usage of the word Ish (Leviticus 22:18, Menahot 73b) indicating all men] but offerings that cannot be made as vow-offerings or freewill-offerings are not accepted from them. And so it is explicitly stated in [the book of] Ezra, as it is said [in reply to the Kutim who offered assistance in building the Temple]: “It is not for you and us to build a house unto our G-d” (Ezra 4:3).

(6) [Due to the high demand of half shekel pieces the value of two half shekel

רבנו עובדיה מברטנורא

ובאותה תרומה לא היה שבת לוי, אבל בתרומה של קרבנות צבור הושוו בה כהנים ולוים וישראלים: **לעצמן**. להנאתן. ולא דרשא היא, דדוקא במנחת כהן לבדו אמר קרא כליל תהיה, ולא באותה שיש לו בשותפות עם הצבור. והלכה שהכהנים חייבין ליתן מחצית השקל ואין ממשכנין אותן מפני דרכי שלום: **ה מקבלים מידם**. ובתנאי שימסרם לצבור לגמרי, כי היכי דלא להוי קרבן צבור קרב משל יחיד: **קיני זבים וזבות**. תורים ובני יונה שזבים וזבות מביאים. ובכותים בלבד מייירי, דאין זבים וזבות בנכרים: **כל שנידר ונידר מקבלים מידם**. דתניא [מנחות עג:] איש איש, לרבות את הנכרים שנודרים נדרים ונדבות כישאל. ואין לי אלא עולה כדכתיב (ויקרא כב) אשר יקריבו לה' עולה. שלמים מנין, תלמוד לומר לכל נדריהם. מנין לרבות העופות והמנחות היין והלבונה והעצים, תלמוד לומר לכל נדריהם ולכל נדבותם: **וכן הוא מפורש על ידי עזרא**. כשרצו הכותים לסייען ושלחו להם נבנה עמכם כי ככס נדרוש לאלהיכם, מה השיבו להם, לא לכם ולנו לבנות בית בשותפות

הלהם ולהם הפנים שלנו, היאך נאכלים: **ה אף על פי שאמר, אין ממשכנין נשים ועבדים וקטנים, אם שקלו מקבלין מידן. הנכרי והכותי ששקלו, אין מקבלין מידן. ואין מקבלין מידן קני זבין וקני זבות וקני יולדות, וחסאות ואשמות. (אבל) נדרים ונדבות, מקבלין מידן. זה הכלל, כל שנידר ונדב, מקבלין מידן. כל שאין נדר ונדב אין מקבלין מידן. וכן הוא מפורש על ידי עזרא, שנאמר (עזרא ד) לא לכם ולנו לבנות בית לאלהינו: ו ואלו שתיבין בקלבון, לויים**

coins was greater than a single shekel coin, to compensate this discrepancy when one paid with a full shekel coin for two people he was charged a *kalbon* surcharge]: The following are liable a *kalbon* surcharge Levites, Israelites, converts and freed slaves, but not priests, woman, slaves or minors. If one paid [a shekel coin on behalf of himself and] on behalf of a

priest, woman, slave or minor [i.e., he loaned the additional value of half a shekel for the priest, woman, slave or minor, since they are exempt from contributing the half shekel] he is exempt. However, if he paid [with a full shekel coin] for himself and [loaned the additional half shekel] on behalf of a friend he is only liable to one *kalbon*. Rabbi Meir [maintains that half shekel pieces also require a *kalbon* surcharge and therefore he] says: Two *kalbons*. One who gives a sela [i.e., a full shekel coin and receives change a half shekel, [here all agree that he] pays two *kalbons* [one for giving a full shekel and another to compensate *hekadesh* for the increased value of the half shekel he received in change].

(7) One who pays on behalf of a poor person, his neighbor, or his fellow townsman [giving the extra half shekel as a gift] is exempt. But if he lent it to them he is obligated [to pay the *kalbon* surcharge]. Brothers who [inherited, and

רבנו עובדיה מברטנורא

לאלהינו, ולכם אין חלק וצדקה וזכרון בירושלים: ו' קלבון. קל בון, כלומר דבר קל ומועט שמוסיפין על מחצית השקל להכריע ביניהם: השוקל על ידי אשה כו' פטור. כגון שהלוה להם, דכיון דפטורין הן לא מחייבי בקלבון. ואי לא הלוה להם אלא שפורע בשבילם אפילו שוקל בשביל בר חיובא פטור מן הקלבון כדלקמן: אם שקל על ידו ועל יד חברו. כשהלוהו מיירי, ושוקל שקל שלם מחצית השקל בשבילו ומחצית השקל שמלוה לחברו: חייב קלבון אחד. דסבר, הנותן מחצית השקל הקצוב בתורה פטור מן הקלבון, דכתיב זה יתנו, כזה יתנו ולא יותר. ושנים ששקלו שקל שלם אין נותנין אלא קלבון אחד: רבי מאיר אומר שני קלבונות. רבי מאיר סבר, השוקל מחצית השקל חייב בקלבון, הלכך שנים ששקלו שקל שלם חייבין שני קלבונות. ואין הלכה כרבי מאיר: הנותן סלע. דהיינו שקל שלם לשולחני של הקדש, ונטל ממנו מחציתו שנשאר לו ממנו. ושקל האמור כאן היינו מחצית השקל: נותן שני קלבונות. בהא מודה ת"ק דנותן שני קלבונות, אחד קלבון להכרע מחצית השקל שהוא נטל מן ההקדש, ואחד דכיון דלא שקל מחצית השקל כמו שקצוב בתורה נחייב בקלבון: ו' השוקל ע"י עני. בשביל עני: פטור. כיון שנותן להם במתנה: האחין השותפין שחייבין בקלבון.

divided their inheritance and then once again] became partners, if they [i.e., each of them] are obligated [to pay] a *kalbon* [surcharge], they are exempt from the tithes of animals [regarding

those animals born to their joint herd, because the obligation of tithing, is only when there is a single owner and since each must pay *kalbon* we may deduce that they are considered individuals who have a partnership rather than one unit]; in a case, however, in which they [the partners] are obligated to give tithes of animals [where they inherited and have not yet divided the property, since the estate is still considered as their father's money, it is as if the shekel were contributed by a father for his sons and thus], they are exempt from the *kalbon* [payment as in the first case of our mishnah]. (Bikurim 9:3) And how much is a *kalbon*? A siver *ma'ah* [1/24th sela 1/12th shekel] these are the words of Rabbi

Meir. But the Sages say: Half a *ma'ah*.

רבנו עובדיה מברטנורא

אחים שהם שותפים שחלקו וחזרו ונשתתפו שאז הן חייבין בקלבון כשאר שני אנשים ששקלו סלעים: **פטורין ממעשר בהמה**. כל הבהמות הנולדות להם כל ימי שותפותן אינן צריכין לעשרן, דדרשינן בפרק [בתרא] דבכורות, יהיה לך, ולא של שותפות, ומוקמינן להאי קרא במעשר ואע"ג דבבכור כתיב: **וכשחייבין במעשר בהמו'**. היינו בשלא חלקו, שאז חייבים במעשר, כדרשינן יכול אפילו קנו בתפוסת הבית, תלמוד לומר יהיה, מכל מקום: **פטורין מן הקלבון**. שממון אביהם בחזקתו עומד, והוי כאב ששוקל על ידי בניו ועל ידי שכניו דפטור: **מעשה כסף**. אחד מעשרים וארבעה בסלע ומשקלה שש עשרה שעורות: **חצי מעשה**. אחד משמונה וארבעים. ומשקלה שמונה שעורות. והלכה כחכמים: